

SUKUSYTYKKEITÄ

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:N

JULKAISU N:o 1

29. 11. 1947

Toimituskunta:

Antti Kääriäinen, Karoliina Kääriäinen ja taloudenhoitajana Aatu Kääriäinen

Joulusta jouluuun.

„Joulusta jouluuun on hetki ja toinen, keskellä valkea juhanus vaan.“

Sukuseuran puheenjohtaja, Kajaanin seminaarin harjoitusluokan opettaja Fredrik Kääriäinen, Kirman Kääriäisiä.

On kuudennentoista vuosisadan joulu. Myöhäissyksyn kalpeat säteet hyvästelevät koskemattoman korven keskellä pientä aukeamaa. Aattoillan pyhä, hiljainen rauha löytää tiensä savun tummentamien seinien sisälle pieneen pirttiin. Joulutunnelman pohjaksi on ollut monta puuhaa ja ponnistusta. Vielä eilen höyrysi vesiämpäri lattialla kelluttaen päällään kuumaa karhun rasvaa, johon Anna-Kaisa pötkiensä avulla pisteli lankoja, nosti tikun varteen jähmettymään, uitti uudelleen kunnes lankojen ympärille muodostui kellertävä rasvamuuri. Jo sitä ennen olivat Pekan känsäiset kädet jyränneet jauhinkivillä ensimmäisen ohrahalmeen lahjoja, joulukuksi

säästettyjä kellertäviä jyviä. Hymyillen Pekka soljutteli niitä suurten sormiensa lomitse kiven silmään ja nautti niiden kevyestä kahinasta. Uunin päällä, pärekasan kupeessa, oli valtaisa röykkiö kaarnan alta kaivettua, valmiiksi rouhittua leivän lisää. Täytyi niitäkin seuraavaan taikinaan jatkoksi jauhaa. Syötiinpä toki jouluna selvä leipä. Aattopäivän puoleen pyörähtäessä olivat jouluvalmistelut lopussa. Pieni, vihreä kuusi seiso i nurkassa hongan tyvestä typistetyssä roso-pintaisessa jalustassaan, karhun paisti porisi lieden hiilloksella puusta veistety n haahlon kannattamassa padassaan ja sauna tuprutteli viimeisiä höyrynsekaisia savu jaan pakastuvan

Tervehdys Suvullemme.

Hyvä lukija! Kun otat tämän julkaisun esille, niin on se käden ojennus johtokunnalle Sinulta, sillä osaltasi olit luomassa sitä henkeä, joka tämän synnytti. Viime kesäi nen juhlamme Kirmalla osoitti, että tahdoit pyhiinvaeltajan tavoin etsiä jälkiä esi-isien luo. Se oli sovituksenmieltä kauan unohdettuja kohtaan. Ikuisen sovituksenlain on jokainen meistä saanut kokea ker ran kotonaan. Äiti-sanaan liittyy koti- ja sukukäsitteet. Niistä hehkuu jotakin joulumaista rauhaa ja hyvää tahtoa. Lämpimän miellyttävää turvallisuutta tulvehtii niistä sieluun. Muistat ja kaipaat menneyt tä, joka kangastuksen tavoin hämää rästi povessasi puhuttelee Sinua. Aika ja elämä on sukumme hajoitta-

(♦ Jatk. 2:lla siv.)

Sukukokouksen osanottajia vanhan Kääriälän pihanurmikolla.

illan kiristyvään kuulauteen valmis-
tautuaakseen ottamaan vastaan raskaan
työviikon tahrat, notkistamaan jäykis-
tyneet jäsenet ja aukaisemaan sydänten
ovet suuren juhlan käydä sisälle. Sinä
iltana mentiin saunaan tavallista ai-
kaisemmin. Äänessä ja keskustelussa
oli lähestyvän juhlan hartautta, min-
kä rikkoi vain poikien rajut äänet
heidän painellessaan pakkasessa lu-
mista saunapolkua pitkin pirttiin pal-
jain jaloin. Anna-Kaisan karheasta
rohdinkankaasta ompelemat uudet
paidat peittivät puhtaat vartaloit. Hir-
vensarvesta sahattu kampa kiersi kä-
destä käteen. Puhtaina kiittelivät poi-
kien tummat tukat odotusta säkenöi-
vien silmien yllä. Hartaana syytti äiti
kuuseen kolme kynttilää: Isälle, Po-
jalle ja Pyhälle Hengelle. Uunin rako-
ssa palava päre pudotteli kiiluvia
karstoja kuin tähden lentoja liedelle.
Yhdessä perhe viritti virren, joulukuoli
tullut. Isä kertoi pojille maailman
ensimmäisestä jouluyöstä. Lasten sil-
mät näkivät vuosisatojen läpi Betle-
hemin seimessä nukkuvan pyhän lap-
sen. Enkelsiipien loistetta ja paimen-
ten hämmästyntä riemua väreili il-
massa.

Pekan poistuessa pirtistä kaatoi
Anna-Kaisa pojille puutuoppiin lie-
dellä lämmittämäänsä puolukkalientä.
Nurkka paukahti. Pelästyneinä pojat
pujahtivat äidin taakse. Pakkashöy-
ryssä pujahti pirttiin nelijalkainen,
karvainen köntys kori kaulassa. Puk-

*Esi-isien työn kunniaksi pystytetty
muistomerkki Kirman Kääriälän pien-
tareella. Kunniavahteina ent. kansan-
edustaja Heikki Kääriäinen ja seppä
Paavo Kääriäinen, molemmat jo vai-
naja.*

ki, peloittava, kaivattu, odotettu, ra-
kastettu pukkanen.

Uneen uumistuvat pienet silmät
kätivät taakseen kappaleen kauneinta
jouluyön satua, aitoa ja herkkää lap-
sen sielun väriloistoa, uuden huome-
nen sykähälyä koruttomissa kehyk-
sissä. Kaarnalaivat ja hevoset, jousi-
pyssyt ja nuolilaatikot viruivat vie-
rellä. Päre pihdissä hiiltä, ratisi, sam-
mui. Jouluyön siunattu tunnelma le-
vittäytyi pimeään pirttiin.

*

Monet sadat joulut vierähtivät ohi.
Kerran korpeen kaadettu aukeama

laajeni. Sukupuu suureni. Sen haarak-
keet ojentautuvat kauas itään ja län-
teen, etelään ja pohjoiseen. Sen oksat
erkanivat tuhansiin tuuliin, eksyivät,
hajosivat, eivät aavistaneet alkujuur-
tansa. Talven tuiskut haihattelivat leh-
vissä leikiten. Ah, maailma on suuri
eksyä ja harhautua.

Kerran kevään herätessä suhisivat
ilmassa somat tuulet, kuiskuttelivat
kaihoja kaikonneille oksille, lähettivät
langattomia teitä tervehdyksiä, toisti-
vat tapaamisen tarvetta. Ne kulkivat
haaralta haaralle, herättivät menneiden
muisteloita, etsintämieltä eksyneille.
Missä ovat minun alkujuureni, missä
sukuni syntymäsiija, ensi kehto Kää-
riäisen? Mitä kätkeytyy menneisyyden
kaukaisuuteen sellaista, josta monisäi-
keinen minuuteni pienenä olevaisuus-
den yksilöllisenä pisarana maailman
kaikkeuteen on kehittynyt kantamaan
sukuni pysyviä piirteitä.

Kerran valkeana juhannuksen kesä-
nä, kun tuomet tuoksuivat ja pääskyt
palasivat pesäpaikoilleen, vihelsivät
lauantaiamun junat Ohemäen seisak-
keella riemukkaan vihellyksen Harras-
ta juhkakansaa, tuntematonta ja kui-
tenkin tuttua, vaelsi tien täydeltä odo-
tusta otsan alla, jännitystä jäsenissä
mäkeä ylös alas, siltä pitkin pienen
Kirman salmen yli, laajojen viljavien
peltojen välitse poimuttelevaa polkua.
Täälläkö, täälläkö hän kirveensä kuu-
sen kylkeen kajautti ennen muita, tuo-
hon kummulleko kasken viersi, tuosta
ruohikosta pyysi kaloja perheensä
pöytään, hän, ammin elänyt isäni?
Nämä kysymykset kiersivät kymme-
nissä, sadoissa sydämissä. Oli harrasta
juhlan tuntua. Vain äänettömyys pu-
hui sille pyhiinvaeltajajoukko, joka
kuin satujen saatto kohosi vanhan
Kääriälän pihaan. Sammaltuneet kivet
saunakentillä elivät. Hän, Pekka, piir-
teli viljakorsunsa seinään vuosisatojen
takaista nimipuustaintaan sinua var-
ten. Kuusi poikaa pinkaisi pihapolul-
la ojentaen haarojaan maailmalle. Iki-
vanhan hongan kauaksi kasvaneet
jäykät oksat kumartuivat, katoavai-
suutta vaiko ikuisuutta etsien emä-
puunsa juurelle. Linnut lauloivat. Sy-
dänten herkätkielet soivat, ilon, on-
nen, jälleennäkemisen ja -tuntemisen
kyynel yhtyi esiäidin kyyneliin. Isän
käden kääntelemät harmaat kivet ko-
hosivat kummuksi kuiskaamaan ku-
martuneille lapsille: „Kääriäinen, älä
hylkää sukusi raivaamaa pyhää maa-
ta“

Täpö täyteen ahdetut autot vierivät
vanhan Kääriälän pihasta, pysähtyivät

(♦ Jatk. 1:ltä siv.)

nut tien oheen. Kannamme monet
samaa nimeä tietämättä, että kerran
se on ollut vain yhdellä perheellä.

Kun perhe- ja sukulaispiiri ko-
koontuu perhejuhlassa tai vieras-
käynnillä, niin jo heti on entisyys
läsnä. Menneisyys nousee esiin,
kuolleet muuttuvat eläviksi, ja me
kuljemme käsi kädessä heidän
kanssaan jopa edellisten sukupolvien
luo.

Suurenarvoista on veljen tai sisä-
ren omistaminen. Niin pian kuin voit
vaihtaa ajatuksiasi heidän kanssaan
et ole vanha, vaan nuori. Tuntuu
kuin aika olisi ollut pysähdyksissä
viime tapaamisesta.

Suurenarvoinen on myös se tun-
ne, mikä sisältyy sukuun. Kun näet
sanomalehdessä samaa nimeä tai
muuta nimeä kantavasta sukulaises-
tasi maininnan, olipa se hyvää tai
pahaa, niin sisimmässäsi tunnet mie-
lihyvää tai mielihälyä. Tämä on ve-
ren ääni. Sitä on pakko kuunnella.

Kunpa sen ääni saisi puhua suvul-
lensa parasta kieltään.

Tuo ääni sai Kääriäisten Suku-
seuran syntymään, ja sen tehtävänä
on kirkastaa tuo veren ääni soi-
maan puhtaana sinussakin, talon-
poikaisena mielenlaatuna. Ainoas-
taan siinä on suvun voima.

Suvun jäsen. Jos varallisuutesi
tai arvosi tahtovat sinut vieroittaa
suvun ääntä kuulemasta, niin olet
toistamassa sanoja: „Olenko minä
veljeni vartija?“ Tuo kanta on jo
ammin tuomittu kuolemaan. Kuun-
tele parempaa minääsi ja toimi sen
mukaan. Sukusi kuulumiset ovat sil-
loin hyvät, vaikkei niitä voisikaan
Herralta näyttää. Meillä on kuitenkin
lupa ja oikeus puhua Hänellekin
sukumme asiasta.

Tässä mielessä Sukuseuran joh-
tokunta tervehtii jäseniään toivot-
taen sydämiinne ja koteihinne
joulurauhaa!

Fr. Kääriäinen.

Seppä Paavo Kääriäinen,

synt. 27. 12. 1868, sai iäisyyskutsun 23. 10. 47.

Kääriäisten suvun suvunvanhin. Hiljentyessämme muistosi ääreen nousi kuva pajasta, jossa on nyt hiillos himmentynyt. Usein sain ihailta taitavaa työtäsi ja hyvää muistiasi lietsoesasi tulta ahjoon. Eivät tietäjän ja taikamiehen voima pelottaneet, kun neuvoit vastavoimat. Se oli setu- sekä tosiaikaa. Sinä tunsit tuon maailman asiat, olit ne perinyt suvultasi ja nyt ne ovat menneet mukanasi. Tuskin kukaan niitä sai muistiin kerätyksi.

Aina oli, Seppä-Paavon nimi kun lausuttiin, jotain arvokasta ja kunnioitettavaa tuossa nimessä. Sentähden tuntui oivalliselta sattumalta, että hän joutui ensimmäisenä omistamaan kunnianimen, suvunvanhin.

Paljon kärsineelle toivotamme siunattua matkaa, rauhallista lepoa.

Fr. Kääriäinen.

Heikki Kääriäinen,

s. 14. 1. 1872. Kuuselan Heikki Iisalmelta, on kuollut 20. 10. 47.

Sinun lämmin sydämesi köyhää ja avutonta kohtaan on nyt lakannut sykkimästä. Olit saanut Luojalta synnyinlahjoja. Tahtoisin niistä mainita oikeudentunnon, joka antoi kuvastimen tavoin leiman toimillesi sekä kodissa

pyhälle patsaalle, vartalogit kohosivat, päät paljastuivat, laulu helähti: Mun muistuu mieleheni nyt...

Hiljalleen vierivät autot pois, katseet kostuivat, nenäliinat vilkkuivat, aren tomuun häipyivät menijät. Mutta jotakin sanoilla kuvaamattoman kalista jäi, jäi soimaan ikuinen, kuolematon laulu, vuosituhantinen veren ja sydämen pyhä sävel.

On 20-vuosisadan joulukuu. Vanhassa Kääriälässä on ollut kiirettä ja hupaista hyörintää. Suuri pirtti on puhdistettu laipiosta lattiaan, uunit valkaistut ja valettu kynttilät. Oli leivottu tortut, piparkakut ja monet muut, paistettu kinkut ja talkkunat. Pitkin syksyä oli peräkammarin tilava piirongin laatikko täyttynyt paketeista, jokaisen perheen jäsenen sormien sitomista. Aattoillan hämärässä sen salaperäinen sisältö tyhjentyi pukin konttiin. Puolen päivän tienoissa pienet sormet solmeilivat kuusen hopea-

että toimissasi yhteiskunnan hyväksi. Siinä oli voimasi, jolla voitit vastustajasi ja sait aikaan teot, joita siunaten jälkipolvi muistaa. Sinulla oli taito etsiä ihmisistä hyvää minää — iäisyyden kuvaa —, lasta, ja teit sen huumorin muodossa. Näin voitit tsaarivallan aikaan, näin voitit itsenäisyytemme luomiskauden murroksessa. Kuntunsi Sinut läheltä, niin jäi mieleeni, kuinka usein toistit: Ei ole hyvä tehdä omaatuntoa vastaan. Tähän luonteen piirteeseen tiivistyi isän kiiyas kristillisyyden ja äidin syvä luontaislääkäriin sekä tunteen voima. Niin, kuolemasi on isku suvulle, vaan mitä Sinussa menetimme **sen tunnemme** nyt syvästi ja iloitemme, että näimme ja kuulumme Sinua sukujuhlassamme. Sinun puheesi olivat siellä joutsenlaulusi. Matalan arkielion huolet ovat nyt kohdaltasi poissa. Me teemme muistollesi kunniaa ja toivotamme hyvää yötä nukkuneelle.

Fr. Kääriäinen.

Sukututkimuksen merkityksestä.

Sukututkimusta suoritetaan monilla eri perusteilla ja usein hyvinkin erilaisia tarkoituksia ja menetelmiä noudattaen. Jotkut ovat antaneet tutkia sukuaan tarkoituksella etsiä esivanhempien joukosta kuuluisia nimiä, jotta voisi osoittaa polveutuvansa jostakin tunnetusta suuruudesta. Tällöin etsitään sekä isän että äidin puo-

lankoja monia muita hyvän ajan saannoksista säilyneitä. Latva sai loistavan tähden. Jouluvirsi yhdisti perheen kuten, oli sen tehnyt läpi vuosisatojen. Onnelliset lapset vaipuivat jouluyön uneen rakkaat leikkikalut lähellään. Valot sammuiivat vanhassa pirtissä. Leveät honkaiset seinähirret sulkiivat rakoihinsa joulumuistojen helmen vuosisatojen ketjuunsa säteillääkseen sieltä sitä tuntua, jonka suuren suvun vanhassa tuvassa käydessään vain tuntee, mutta ei saata sanoa. Tähdet syttyvät taivaalla, samat tähdet, jotka kerran säteilivät erämaan yksinäiselle vaimolle ja miehelle. Siellä on hän rakas puoliso, tämän sukupolven liian varhain katkennut kerkkä. Tähden säteilyssä yhtyvät Anna-Kaisan, 16-vuosisadan ja Hanna-emännän, 20-vuosisadan katseet. Naisen sydämen herkeitä hetteistä vierähtää kyynel. On juhla Jumalan, on pyhä jouluyö.

Karoliina Kääriäinen.

lelta molempien vanhemmat ja näille jälleen vanhemmat j.n.e. Tätä tapaa noudattaen kasvaa isien ja äitien lukumäärä hyvin pian valtavan suureksi. Jokaisella on isä ja äiti, siis kaksi vanhempaa, näillä samoin, siis jo 4, kolmannessa polvessa on heitä 8, sitten 16, 32, 64, 128, 256 ja kymmenennessä polvessa jo kokonaisia 1024. Heidän joukostaan voi jo valita ja mentäessä yhä kauemmaksi kasvaa luku aina kaksinkertaiseksi jokaisessa polvessa. Tätä tapaa noudattaen voi helposti osoittaa sukulaisuutensa kenen kanssa hyvänsä ja mielenkiintonsa ajanvietteenä lienee silläkin.

Mutta se sukututkimustyö, jota sukuseurat suorittavat, lähtee kokonaan toiselta pohjalta ja toisissa merkeissä ollen paljon arvokkaampaa ja kohdistuen vain yhteen sukuun. Silloin keritään vain yhtä lankaa pyrkien aina isästä isään niin kauaksi taakse päin kuin suinkin mahdollista. Tämän usein laajaksi paisuneen ja laajalle levinneen suvun (kuten Kääriäistenkin suvun) yhteisen kantaisän löytäminen ei useinkaan ole mitään helppoa, mutta siihen pyritään.

Jos ajattelemme esim. omaa Kääriäisten sukuamme, käy se käytännössä seuraavaan tapaan. Mahdollisimman moni suvun jäsen täyttää omalta osaltaan tarkoitusta varten painetun lomakkeen merkiten siihen esi-isänsä niin kaukaa kuin on tiedossa, ja miksi ei, voisihan asiaan innostuttuaan kysäistä niitä kirkkoherranvirastosta kauemmaksiin asti. Kun nämä kootaan sitten yhteen arkistoon, selviää jo näitten avulla arvaamattoman paljon sukulaissuhteita. Monet luettelot yhdistyvät varhaisemmissa sukupolvissa sukuhaaroittain yhteen muutamiksi sukuhaarojen kantaisiksi. Nyt jatetaan työtä seuran toimesta pyrkien selvittämään näitten kantaisien keskinäiset sukulaissuhteet. Mainittakoon tässä, että meillä Kääriäisillä on jo päästy tätä tietä aika pitkälle vähäisessä ajassa. Meillä on Kirman sukuhaara 1724-, Suonenjoen 1798-, Pieksämäen 1681- ja Mikkelin 1693-luvuille asti selvillä.

Lomakkeiden palautuessa seuran jäseniltä takaisin sihteerille voi näitä eri sukuhaarojen yhteisiä kantaisia ilmestyä vielä joitakin lisää. Kun sitten näitten jokaisen kohdalla pyritään tutkimustyössä yhä kauemmaksi taaksepäin, on hyvin luultavaa, että saamme yhtymäkohtia ja yhteisiä isiä eri sukuhaaroille. Kun sitten lopulta löydämme suvun kehdon, onkin työ tehty ja päämäärä saavutettu.

Toimituksen tuolilta.

Viime keväänä Kirman rannalla vietetyn sukujuhlan jatkona lähtevät liikkeelle nämä „Sukusytykkeet“. Sytykkeiksikään ei tässä ole paljon asiaa, mutta eihän tulen virittämisessä kuitenkaan puuhun sytykkeitä paljon tarvitaakaan. Ainakin sukujuhlan osanottajilla näytti sukuhengen liekki voimakkaana viriävän ja toivomuksena on, että nämä sytykkeet osaltaan sytyttäisivät sen niissä sukuun kuuluvissa, jotka eivät olleet tilaisuudessa tuohon ikimuistoiseen, lämmittävään ja sukuhenkeä kohottavaan kesäiseen juhlaamme osallistumaan.

Tarkoituksena oli antaa tämän julkaisun palstoilla yksityiskohtainen kuvaus sukujuhlastamme, mutta sitä ei lehden rajoitettu palstatila salli. Joulusta jouluihin kirjoitus antaa jo selvän kuvan siitä hengestä, joka juhlilla vallitsi.

*

Ensin vähän virallista. Sukuseuran johtokunta on syksyn kuluessa lähettänyt painattamia lomakkeita ja kirjelmän kaikille Kääriäisille, joiden osoitteet ovat olleet tiedossa, sukuselvityksen saamista varten. Samalle kaavakkeelle tehdään myös anomus sukuseuran jäseneksi liittymisestä. Toivotaan, että kaavakkeet täytettäisiin sikäli kuin siinä kysytyt asiat ovat tiedossa ja palautettaisiin sihteerille sukututkimustyön pohjaksi. Ne, jotka ovat jo liittyneet sukuseuraan ja maksaneet liittymis- ja jäsenvuosimaksunsa, eivät luonnollisesti enää anoa lomakkeella sukuseuraan jäseneksi pääsyä, eivätkä suorita kirjelmässä mainittuja maksuja, mutta antavat sillä kuitenkin tiedot itsestään ja perheestään seuran arkistoon. Lomakkeita saa tarvittaessa jatkuvasti seuran sihteeriltä ja voi sen hyvin palauttaa, vaikka täyttäminen jäisi tietojen puutteesta vaillinaiseksi. Siis: lomakkeet postiin.

Mitä merkitystä tällä sitten tulee olemaan, kysyy mahdollisesti joku. Niin. Emme etsi sieltä suurempaa nimeä kuin omaamme. Mutta varmasti Savon vanhimpien sukujen joukossa olevana kannattaa sitä monessakin mielessä etsiä. Paitsi sitä sukutietoutta, joka täten hankitaan, lisää se suvun jäsenten keskuudessa sukulaisuuden tunnetta, avartaa meitä ymmärtämään esi-isiemme elämää ja vaihteita, jopa koko kansammekin historiaa. Perheistä ja suvuistahan heimot meillä muodostuvat, niitten vaiheet

Eräässä sihteerille saapuneessa kirjeessä on moitittu seuran jäsenmaksua liian suureksi perheellisten osalta. Eihän tämä meidän inflatiomarkkaparikkamme enää paljon arvolla ylpeile, mutta kyllä asiassa on perä juuri suurempiperheiset huomioiden ja otetaan asia esille johtokunnassa. Johtokunnalla ei tosin ole valtuuksia jäsenmaksun alentamiseen, mutta voi se poikkeustapauksissa siitä kokonaan vapauttaa ja otetaan asia esille sitten vuosikokouksessa.

Tästä kirjeestä juolahti toimituksessa mieleen laajemmankin kirjeellisen yhteyden saaminen suvun jäseniin. Seurallamme on onni omistaa sukututkimukseen hyvin perehtynyt ja innostunut sihteerin, joka kirjoittaa sukuhistoriaa, mutta sitä varten tarvitaan ainehistoa. Seuran johtokunta toivoo, että seuran jäsenet lähettäisivät sitä varten ainehistoa, sukuselvityksiä, sukutarinoita, valokuvia y.m. Muista-kaapa sihteerin kirjelaatikkoa!

*

Suku on nyt ilman vanhinta, eikä johtokunta tiedossa olevista ikämiehistä vielä uskalla tähän kunnia-asemaan ketään nimetä. Johtokunta pyytää seuran jäseniä ilmoittamaan henkilötiedot tiedossa olevista vanhimista seuran jäsenistä uuden suvun vanhimman nimittämistä varten.

*

Sukujuhlaamme selostaessaan mainitsi eräs sanomalehti, että noita Kääriäisiä näyttää ammatinsa puolesta olevan riittävästi panemaan pystyyn vaikka kokonaisen kaupungin ja niinhän meitä taisi ollakin, mutta yhtä puuttui, kirjapainon omistajaa. Tämä on mainittava näin toimituksen tuolilta siksi, että emme ole kenneet näitä sytykkeitä vuoleskelemaan ilmaiseksi, vaan on painatuskustannukset täytynyt suorittaa. Kun painos on pieni, on lehti tullut suhteellisen kalliiksi seuran melkein olemattomiin rahavaroi-

vat heimon vaihteita, heidän elämänsä kansamme historiaa. Savolaisen heimon synty ja Savon asutuksen leviäminen on meillä sikäli vielä hämärän peitossa, että yksityisten sukujen leviämisen tutkiminen tuo tässä suhteessa vielä paljon lisää koko maakunnan ja kansan historiaan. Sukututkimustyö tässä mielessä on siis samalla kansan historian tutkimista ja luu arvokasta valaistusta koko kansamme menneisyyteen.

Emil Kääriäinen

hin nähden ja siinä uskossa, että siitä ei kenenkään kukkaro paljon ohene, uskaltaa toimitus lähettää lehden jokaiselle seuramme jäsenelle toivomuksella, että vastaanottaja lähettää lehden hintana mk 25:— seuran sihteerille, jolloin painatuskustannukset korvautuvat. Seuramme johtokunta ei kuulu olevan ollenkaan pahoillaan, vaikka jollakin riittäisi lähetettäväksi suurempikin seteli, alkavalla seuralalla on aina runsaasti kustannuksia ja markkaraukkamme on sattunut joutumaan jyrkkään alamäkeen, joten niiden tarvis seurammekin toiminnassa vaan kasvaa. Toivottavaa myöskin olisi, että lehteä levitettäisiin heimomushengen herättämiseksi seuraan kuulumattomillekin suvun jäsenille.

*

Kun nämä sytykkeet nyt lähtevät liikkeelle tuomaan joulutervehdyksen suvun jäsenille, on niiden toisena tarkoituksena olla merkinä siitä, että „piällysmiehet“, seuran johtokunta, ei ole nukahtanut talviuneen niinkuin karhu pesänsä, vaan toiminta on jatkunut ilahduttavan vireänä. Johtokunta on pitänyt kolme kokousta ja on asioita ollut runsaasti käsiteltävänä. Yhtenä tärkeimmistä kysymyksistä on ollut seuraavan sukukokouksen järjestäminen, jonka aikaansaamisesta jo ensi kesäksi lausuttiin toivomuksia. Sanotaan, että hyvää ei ole liaksi milloinkaan, mutta tätä hyvää niinkuin muutakin lieenee parasta käytellä säästämällä ja niinpä johtokunta onkin suunnitellut seuraavan sukukokouksen pidettäväksi vasta syksyllä 1949. Jos asiassa on toista mieltä olevia, sopii kirjoittaa seuran sihteerille ja johtokunta tarkistaa kantansa.

*

Lehtemme palstatila ei salli näitäkään toimituksen tähdenväljää loppumattomiin jatkaa, joten täytyy panna piste perään. Vakaa aikomuksemme kumminkin on, että tämä lehden numero ei jäisi viimeiseksi, jos tämä vaan saavuttaa hyväksymisen seuran jäsenten keskuudessa. Lausukaapa vilpittömän mielipiteenne asiasta, halutaanko tätä lehteä julkaistavaksi esim. jouluna ja juhannuksena ilmestyvänä, vai annetaanko hiljainen hautaus?

Jos nämä „Sytykkeet“ saavuttavat suopean vastaanoton, toivoo toimitus saavansa runsaasti kirjoituksia seuraavaa numeroa varten ja seuran sihteerin ottaa ne kiitollisuudessa vastaan. Seuramme sihteerin osoite on: Opettaja Emil Kääriäinen, Oulu, Syrjäkatu 3 A.

Kuopio 1947. Savon Sanomien Kirjapaino Oy.